

DÉU NO ENS ESPERA, SURT AL NOSTRE ENCONTRE

per CONXA ADELL I CARDELLACH

L'evangelí d'avui mostra un Déu que surt a l'encontre per oferir feina. Surt cinc vegades en un dia i al final passa el que passa, la justícia dels homes no és com la de Déu i els qui han treballat de sol a sol, cansats i suats, es queixen que Déu no ha estat just, perquè a tots els ha pagat el mateix jornal.

Com dèiem, ha sortit cinc vegades: de bon matí, a mig matí, pels volts de migdia, a mitja tarda i una hora abans de pondre's el sol. A qui se li acut sortir una hora abans de pondre's el sol? A Déu. Nosaltres pensaríem que ja no val la pena, però ell no. Ell sap que la família de qui va a treballar la darrera hora ha de menjar i depèn del jornal del pare, per això li paga igual que al de la primera hora. Segons la justícia dels homes, Déu és injust; segons la justícia de Déu, no, perquè amb el de la primera hora ja havien fet tractes que li pagaria un jornal.

El retret de Déu és dur: «Tens enveja perquè jo soc generós?». Dur i real. Ai, l'enveja, fa més mal que l'orgull. L'orgull es manifesta palesament cap enfora, però l'enveja va fent forat cap endins i corseca.

La primera lectura parla d'una altra generositat de Déu, la de perdonar. Quan algú pensa que Déu és un gran matemàtic que va apuntant escrupolosament els nostres errors, oblida que Déu no té memòria, que només pensa en estimar i a ser generós en perdonar. Per això el profeta Isaïes ens anima: «Busca el Senyor, ara que es deixa trobar». Així, doncs, aprofita-ho.

L'evangelí és més clar afirmant que Déu surt i surt tantes vegades com calgui per venir-te a trobar. Això sí, a la seva manera, encara que es posi al teu nivell. Et queixes que no has vist mai Déu o que és impossible, perquè veus amb els teus ulls de vista cansada i estimes amb el teu cor que rebufa quan camina massa.

La darrera frase, «així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers», sempre ens incomoda o alegra, depèn de si ens considerem primers o darrers. Però deixem-nos de càlculs nosaltres també i fem el que hem de fer, deixar-nos trobar per Déu. Tampoc no judiquem si l'altre és dels primers o darrers. Déu és l'únic jutge. Si nosaltres volem ser jutges de tot, mai no tindrem pau. Si volem seguir la norma per la norma, mai no estarem oberts al canvi ni a la novetat. Déu és sorpresa contínua. Cada dia ens ve a trobar de múltiples maneres.

Quin consol llegir el final de la primera lectura: «Els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra».